

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Kassalik Jenő

Idő

"1910"

Forrás:

az Ujság

Bp.

1910

III/12

Helyszám

(Köt. v. füz.)

Egy budapesti nábob halála

(Kassalik Jenő meghalt.)

— Saját tudósítónktól. —

Ma reggel Hein József dr. fővárosi ügyvéd Cannesból sürgönyt kapott, a mely azt jelentette, hogy ott az éjjel kliense, Kasselik Jenő ismert fővárosi milliomos hirtelen, szívszélhűdés következtében meghalt.

Kassalik Jenő ösmert ember volt Budapesten nagy gazdagságáról, különöz életmódjáról és embergyűlöletéről. Ez az ember, a kinek kilencz háza, tömérdek telke, nagy készpénz és értékpapir vagyona volt, soha egy fillért nem adott szegény embernek, soha egy garast jótékony célra. Nem voltak barátai, nem járt soha semmiféle társaságba, egyedül magának élt. Szinte kerülte az embereket és nem csinált titkot belőle, hogy gyűlöli őket. Ő volt az, a ki egyszer, huszonöt-harmincz év előtt, a midőn mizantropiája miatt megtámadták, azt mondotta:

— Szilágyi Dezső szavai szerint az embereket vagy megvetni, vagy hibáikon átsikolva megtűrni kell. Nos, én az elsőt választottam. Ifju koromban a katonaságnál tanultam meg, hogy az ember a leghálátlanabb és leggonoszabb lény.

Kassalik sokszor tett oly kijelentést, hogy neki nincs szüksége senkinek a barátságára és tiszteletére. Gazdagsága megengedi neki, hogy az emberektől teljesen függetlenítse magát.

— Jól tudom, — mondotta — hogy hozzám az emberek csak önérdékből közelednek és legtöbbször az az szándéka, hogy megpumpoljon.

Kassalik hetvenöt éves volt és kizárólag vagyona kamatainak egy részéből élt, minden különösebb fényűzés nélkül, mondhatnók, hogy szinte nyárspolgárius módon. Vagyonát atyja, Kasselik Ferencz építőmester szerezte. Ő építette

annak idején a Gellérthegy ormán a czitadellát, a miből sok pénzt gyűjtött. Abban az időben nemzeti ellenállás volt Magyarországon és Kasselik nem kapott még egy magyar napszámot sem az építkezéshez. De ő segített magán. Bécsből hozott munkásokat és felépítette a czitadellát.

Az öreg Kasselik e zsiros vállalkozásán kívül telekspekulációkba bocsátkozott és potom áron összevásárolta a fővárosban a külteki földeket. A midőn a főváros terjeszkedni kezdett, tizszeres, sőt huszszoros áron adta el a telkeket. Aztán ő maga is épített kilencz házat. Midőn meghalt, körülbelül három millió vagyont hagyott hátra Jenő fiának és leányának.

Atyja halála előtt Kasselik Jenő a közös hadseregben szolgált és kapitányi rangig vitte. Atyjának nem tetszett ez a pálya és gyakran felszólította fiát, hogy hagyja ott a katonaságot. Bár ez Kasselik Jenőnek nem volt inyére, atyja határozott óhajára mint kapitány kilépett a hadsereg kötelékéből. A mint a nagy vagyon urává lett, elköltözött Budapestre és Párisba ment lakni.

Nem szerette a magyar fővárost. Mindenütt szivesebben tartózkodott, csak itt nem. Párisban tiz esztendeig lakott. Állandó alakja volt a Bois de Boulogneban a kocsikorzónak. Szerette a szép lovakat. Tartott néhány kocsi- és háta lovat. Semmiféle különösebb passziója nem volt. Nem kártyázott és nőkre nem költött.

Egyetlen szórakozása a katonai tudomány volt. Ezzel foglalkozott, ha unatkozott. Irt egy-néhány katonai könyvet, de soha ki nem adta. Magába zárkózott, váglegény volt, csak titkárával és komornyikjával értekezett. Legutóbb a waterlooi ütközet történetét akarta megírni, bele is fogott, de nem fejezhette be. Beszélt francziául, angolul, a német nyelvet és irodalmat azonban gyűlölte.

Külföldre kiment minden esztendőben és

több hónapot töltött fürdőhelyeken.

A francia fővárosba elvitte három lovát is, ha hazatért, mindig gyorsvonaton hozta vissza őket. A Mária Valéria-utca 3. számú házában lakott. Budapesten soha senkivel nem érintkezett.

Minden esztendőben ridegebb lett és csak emlékeinek élt. Szüleit szerette, minden esztendőben requiemet mondatott értük a belvárosi templomban és képmásukat márványban kifaragtatta.

Mult év december közepén utazott Nizzába, onnan Cannesba, a hol nagyon jól érezte magát. Néhány nappal ezelőtt irt budapesti ügyvédjének és a levélben többféle intézkedést tett.

Budapesten mindenki ösmerte a nábobot. Oriási nyitott Landauer-kocsiban hajtattott végig a főváros utcáin. Az ülésen végigdölve, nyáron is prémes bundába burkolozva ült (és sokszor aludt) Kasselik, szemben vele titkára ült. Zörgő csontu, szélütött ember volt, szeme világa is elgyöngült az utolsó időben.

Nagy hibája volt, hogy szörnyen haragtartó tudott lenni. Egy izben építeni akart a Rákóczi-ut és Rökk Szilárd-utca sarkán levő telkére, de a főváros tanácsa több kifogást emelt építési terveze ellen. Kasselik erre dühösen kifakadt:

— Most azért sem építek és megmutatom, hogy a telek üresen marad. Majd ha a környék egészen kiépül, az én telkem fogja elékteleníteni az utat. Akkor hadd pukkadjon a tanács...

Nem is épített még eddig sem erre a telekre és többi telkét is parlagon hagyta hosszú ideig. Csak mostanában szánta magát rá, hogy a Váci-köruton, Gizella-téren és Váci-uton levő telkein építsen.

Holttestét Budapestre hozzák és itt temetik el. Az elhunyt végrendeletet hagyott hátra. Valószínű, hogy vagyonát oldalágon levő rokonaira hagyta.